

Aan boord van de Karel Doorman bevonden zich 10 Bofors 40mm mitrailleurs. Zij werden mitrailleurs genoemd, maar de knallen die zij bij het schieten ten gehore brachten konden wedijveren met die van een klein kanon.

Ik dacht toen wel eens, wanneer wij vlieg en scheeps herkenning kregen en de operationele mogelijkheden der Russische projectielen leerden, hoe wij zo een vijandelijke raket die sneller of bijna net zo snel als het geluid vlak boven water of loodrecht naar beneden op je af kwam met dit wapen moesten vernietigen.

Maar omdat in principe geen ander verdedigingsmiddel ter beschikking was, was de enige hoop de Elektronische Oorlog Voering. Die stond toen echter ook nog in de kinderschoenen. Je kon die "sigaren" in ieder geval hier mee wel aan horen komen.

De bemanning, van welk dienstvak of richting ook, zorgde er echter ook voor dat het schip voldeed aan de eisen die er aan haar werden gesteld. Uiteindelijk om de vliegtuigen en helikopters te laten vliegen, die het smaldeel toen in principe tegen het onderzeeboot gevaar moesten beschermen. Deze konden hun aangewezen taak, al ver voor de schepen uit aan en ook uitvoeren. En dat gebeurde. Nogmaals, dank zij iedereen aan boord. Ik dwaal af...

Soms werd er geoefend met onze 40 mm wapens. Dat werd van te voren gepraaid (omgeroepen) over de scheeps omroep en stond in principe ook op de dagelijkse orders. Toen ik pas aan boord zat, deed zich dat op een dag voor. Ik kon de in mijn DNA altijd aanwezige nieuwsgierigheid niet bedwingen en begaf me naar het eiland. Ik stelde mij op vlak bij een waterdichte deur, die vaak open stond, net achter de crashwagen.

Wat ik niet wist, was dat er bijna recht boven mijn hoofd ook zo'n herrie maker stond. Ik wachtte op het spektakel. Dit kwam mij duur te staan. Het apparaat boven mijn hoofd begon plotseling te vuren. Het lawaai was enorm en ik voelde de drukgolven. Een soort van lichte hart stilstand was het gevolg en ik dacht maar aan één ding, WEGWEZEN!!

Ik rende vele steile trappen met hoge snelheid af. Halverwege het cafetaria kwam ik weer op de lijn. De schrik zat er goed in. Ik vertelde het aan mijn maatje Joep Weijers.

Later was er weer zo'n schiet oefening gepland, ik zag het op de dagelijkse orders. Joep en ik smeedden een smerig plan. Er waren nieuwe collega's aan boord gekomen. We vroegen aan een van hen of hij mee wilde gaan kijken naar dit interessante gebeuren.

Hij wilde wel. Toen er werd gepraaid begaven wij ons naar de zelfde plek waar het mij was overkomen. We keuvelden wat, tot ... BAMM!!!, BAMM!!!, BAMM!!!
Er gebeurde precies wat wij verwacht hadden. Hij deed niet voor mij onder. Het heeft me 's avonds in het korporaals verblijf aardig wat biertjes gekost om het goed te maken.

Foto 1: Het eiland me de crashwagen en daar boven het kanon.
De bananenschil antenne is er een van de CCA, Carrier Controlled Approach. Een radar controlled hulp systeem bij de landing.

Het eiland met de crashwagen en het kanon

Het Smaldeel